

Arrest

nr. 98 166 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 10 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Gurung geboren in Bunkot 2 VDC (Village Development Committee), district Gorkha (Nepal). In Nepal woonde u steeds in Dhussa 1 VDC, district Dhading. Van 2002 tot 2004 was u werkzaam als toeristengids voor rafters in Pokhara. In september-oktober 2004 werd u door drie à vier soldaten gearresteerd nadat Maobadi in Pashupati Danda een bom tot ontploffing hadden gebracht. Ook andere dorpelingen werden toen gearresteerd. Vervolgens werd u naar Benighat gebracht waar u (valselyk) werd beschuldigd van betrokkenheid bij deze bomaanslag enerzijds en waarbij er u vragen werden gesteld omtrent andere betrokkenen anderzijds. U werd tijdens deze verhoren geslagen en met de dood bedreigd. Toen na drie dagen gevangenschap er een geweer tegen uw hoofd werd geplaatst vertelde u dat I. G., B. T. en B. S. tot de Maobadi behoorden. De dag

nadien begeleidde u soldaten naar het huis van I. G., waarbij laatste werd neergeschoten nadat hij de soldaten had beledigd. U werd vervolgens naar Gajuri overgebracht, waar u nog een maand lang opgesloten bleef. Tijdens uw verblijf in Gajuri vergezelde u tevens vijf à zes keer soldaten naar de woning van zowel B. T. als B. S., totdat zij werden opgepakt. U werd hierbij echter herkend door de burens van B. Op 20 of 25 november 2004 werd u in vrijheid gesteld. U ging opnieuw aan het werk in Pokhara. Tijdens de eerste week van december vertelde uw baas u echter dat hij bezoek had gekregen van Maobadi. Zij verweten u de dood van I., B. en B., waardoor zij u wilden vermoorden. Hierop verliet u een tien à twaalf dagen later Nepal, waarbij u zich in India vestigde. In India zette u te Kulu Mnali uw werk als toeristengids voor rafters voort. In april-mei 2009 waren er daar tevens drie andere Nepalezen werkzaam (K. B.K., K. N.K en G. B.K.). Nadat zij in juli 2009 terug naar Nepal gingen kreeg uw baas van de Indiase politie te horen dat zij van de Nepalese politie de vraag hadden gekregen om u te arresteren. De Maobadi waren in Nepal immers reeds aan de macht gekomen. Ook U. T., de broer van de vermoordde B. T. was ondertussen een leider van de Maobadi in het Dhading district. U vermoedt dat K., K. en G. de familie van de overleden Maobadi op de hoogte hadden gebracht van uw verblijf in India. Op aanraden van uw baas keerde u in februari 2011 naar Nepal terug om er uw citizenship kaart en paspoort aan te vragen waarna u naar India terugkeerde. In India leerde u vervolgens via uw baas een Indisch smokkelaar kennen, dewelke u van een vals visum voorzag. Op 3 augustus 2011 reisde u, samen met uw smokkelaar, vanuit Delhi per vliegtuig naar Frankrijk, waar u onmiddellijk de trein naar België nam. Op 25 augustus 2011 vroeg u een eerste maal asiel aan in België. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten omdat u geen gevolg had gegeven aan hun oproeping. U was immers reeds op 26 augustus 2011 naar Zweden gereisd, waar u zich bij een vriend, T. L., vestigde. In maart-april 2012 keerde uw vriend naar Nepal terug, waardoor u naar Denemarken ging. In Denemarken vertelden uw vrienden dat u naar België terug moest gaan omdat u daar voor het eerst asiel had gevraagd. Hierop keerde u in mei 2012 naar België terug, waar u op 29 mei 2012 een tweede asielaanvraag indiende. U beschikt niet over enige (identiteits)documenten.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Nepal heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u op 25 augustus 2011 een eerste maal asiel aanvroeg in België (CGVS, p.9). U gaf echter geen gevolg aan de oproepingsbrief van de Dienst Vreemdelingenzaken, dewelke u op 16 september 2011 opriep. Hierdoor maakte u het onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake was van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. Uw verklaring dat u toen niet kwam opdagen voor gehoor daar u zich gevangen voelde in het opvangcentrum en u hierdoor de dag na uw asielaanvraag België verliet om zich bij een vriend in Zweden te vestigen (CGVS, p.10 en p.20) doet geen afbreuk aan het feit dat dergelijk handelen onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen. Dat u vervolgens pas in mei 2012 naar België terugkeerde (na een verblijf in zowel Zweden als Denemarken) om er op 29 mei 2012 een tweede asielaanvraag in te dienen (CGVS, p.10-11) is een verdere indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Verder dient er te worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Nepal en bijgevolg de algemene geloofwaardigheid van uw asielerelaas ondermijnen. U verklaarde reeds in december 2004 Nepal verlaten te hebben naar India (CGVS, p.8). Op 3 augustus 2011 verliet u Delhi per vliegtuig naar Frankrijk, vanwaar u per trein naar België reed (CGVS, p.8-9). U kreeg daarbij de hulp van een smokkelaar. U verklaarde vanuit Delhi met uw eigen paspoort te hebben gereisd, maar dat uw smokkelaar u van vals visum voorzag. U wist echter niet welk type visum dit was, noch kende u de geldigheidsduur van dit visum (CGVS, p.9). De smokkelaar zou u enkel gezegd hebben dat dit een visum voor Frankrijk betrof en dat u er een maand op bezoek kon gaan. Dat u niet op de hoogte gebracht werd van bovenstaande gegevens, kan echter moeilijk in overeenstemming gebracht worden met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Uit deze informatie blijkt immers dat er op internationale vluchten veelvuldige informatiecontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om meermaals grondig te worden ondervraagd omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook

steeds uitvoerig worden verhoord over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere verplichtingen hiermee verbonden. Gelet op dit grote risico kan aldus verwacht worden dat u meer details zou kunnen verstrekken over de door u gevolgde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting niet-EU-vreemdelingen aan een grondige controle te onderwerpen. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u niet het minste bewijs kon aanbrengen van uw beweerde reisroute. U kon bijvoorbeeld noch uw vliegtuigtickets noch uw bagagelabel neerleggen daar naar eigen zeggen uw smokkelaar deze documenten meenam (CGVS, p.9). Uw paspoort zou uw vriend in Zweden dan weer hebben weggegooid (CGVS, p.7). Het geheel van bovenstaande vaststellingen betreffende uw reis naar België ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u beweerde omstandigheden van uw vertrek en doen tevens het vermoeden reizen dat u uw paspoort met daarin eventuele andere visa en in- en uitreisstempels bewust heeft achtergehouden. Hierdoor wordt tevens uw algemene geloofwaardigheid verder ondergraven.

Daarnaast dient er nog gewezen te worden op meerdere eigenaardigheden en tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen waardoor de geloofwaardigheid van de door u uiteengezette vluchtmotieven volledig teniet worden gedaan.

Zo is het hoogst merkwaardig dat u niet eens de exacte datum weet waarop u door het Nepalese leger werd gearresteerd nadat Maobadi in Pashupati Danda een bom tot ontploffing hadden gebracht. U situeerde uw arrestatie vagelijk tijdens de raftingperiode in september of oktober 2004 (CGVS, p.12). Voorts verklaarde u dat u na uw arrestatie in het totaal tussen de 40 à 45 dagen vastgehouden werd (CGVS, p.12). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat u door het leger gedurende 60 dagen werd vastgehouden (Vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.1). Hiermee geconfronteerd stelde u niet te weten hoeveel dagen u werd vastgehouden en dat u enkel denkt dat u gedurende 40 à 45 dagen vastgehouden werd (CGVS, p.14). Van een dergelijk ingrijpende gebeurtenis mag er nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat u zich de datum waarop u werd gearresteerd alsook het aantal dagen dat u werd vastgehouden exacter kan herinneren. Ik merk tevens op dat hoewel u aanvankelijk verklaarde dat u na de arrestatie van B. T. en B. S. niets meer van hen had vernomen, u naderhand stelde dat uw baas in december 2004 via Maobadi had vernomen dat zij vermoord waren (CGVS, p.15-17). En hoewel u verklaarde de Maobadi niet te kennen die via uw baas doodsb bedreigingen aan u uitten (CGVS, p.17-18) stel ik vast dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen verklaarde dat u door de familieleden van de vermoorde Maobadi met de dood werd bedreigd (Vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5). Na herhaaldelijke confrontatie met deze tegenstrijdigheid slaagde u er echter niet in deze op te helderen (CGVS, p.18-19). Als laatste verklaarde u dat u in juli-augustus 2009 via uw baas in India te weten kwam dat de Nepalese politie aan de Indiase politie om uw arrestatie hadden gevraagd, daar de Maobadi ondertussen aan de macht waren gekomen in Nepal (CGVS, p.19-20). Hier kan echter niet het minste geloof aan worden gehecht. Het is immers ondenkbaar dat u in februari 2011 aan de autoriteiten in Nepal probleemloos uw citizenshipskaart en paspoort zou hebben kunnen aanvragen en verkrijgen (CGVS, p.6-7), terwijl t.a.v. u een arrestatiebevel zou zijn uitgevaardigd.

Ten slotte moet nog worden opgemerkt dat u van de door u aangehaalde problemen niet het minste begin van bewijs kon neerleggen (CGVS, p.6 en p.18). U beschikt immers over geen enkel document ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas.

Gelet op geheel van bovenstaande kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u beweerde vluchtmotieven en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in bijlage aan uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna:

vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker betwist een na een de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. De verzoekende partij voert aan dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Ze betwist het oordeel van de bestreden beslissing waar die de afwezigheid van een gegronde vrees voor vervolging vaststelt en meent dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. De commissaris-generaal zou uitgaan van verkeerde veronderstellingen. Verzoeker heeft België verlaten na zijn eerste asielaanvraag omdat hij zich gevangen voelde in het opvangcentrum, hij in Nepal in de gevangenis heeft gezeten en hij dit gevoel niet opnieuw wou ervaren. In België kon hij nergens terecht. Hij ging dan naar Zweden omdat een vriend van hem er woonde die hem onderdak bood, en verzoeker de mogelijkheid zag om er een nieuw leven te starten ver van de bedreigingen in Nepal. Hij is teruggekeerd naar België na het vertrek van zijn vriend uit Zweden en nadat enkele vrienden uit Denemarken hem hadden uitgelegd dat hij hier asiel moest aanvragen.

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de

motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer.

De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing: *“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u op 25 augustus 2011 een eerste maal asiel aanvraag in België (CGVS, p.9). U gaf echter geen gevolg aan de oproepingsbrief van de Dienst Vreemdelingenzaken, dewelke u op 16 september 2011 opriep. Hierdoor maakte u het onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake was van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. Uw verklaring dat u toen niet kwam opdagen voor gehoor daar u zich gevangen voelde in het opvangcentrum en u hierdoor de dag na uw asielaanvraag België verliet om zich bij een vriend in Zweden te vestigen (CGVS, p.10 en p.20) doet geen afbreuk aan het feit dat dergelijk handelen onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen. Dat u vervolgens pas in mei 2012 naar België terugkeerde (na een verblijf in zowel Zweden als Denemarken) om er op 29 mei 2012 een tweede asielaanvraag in te dienen (CGVS, p.10-11) is een verdere indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.”*

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter, d) van de vreemdelingenwet : *« De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;”

De Raad stelt vast dat verzoeker zich naar Zweden begaf en er illegaal verbleef zonder asiel aan te vragen en meent dat de door verzoeker aangehaalde redenen niet overtuigen.

2.3. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing onterecht voorhoudt dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van welk visum hij had voor Frankrijk. De verzoekende partij stelt dat verzoeker bij zijn verklaringen blijft. De smokkelaar heeft alle bewijzen van zijn reis en documenten meegenomen. Dat dit de gebruikelijke manier van werken is voor smokkelaars, daar zij vanzelfsprekend geen bewijs achter willen laten van hun routes.

Verzoeker gaf tijdens het gehoor aan dat hij het paspoort met visum enkel in handen kreeg om de immigratiediensten te passeren. Verzoeker wist dat zijn visum voor een maand in Frankrijk geldig was en dat hij diende te verklaren dat hij een toerist was (gehoorverslag p. 9).

De Raad meent dat de verzoekende partij hier vooral de eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen herhaalt. Verzoeker heeft geen kennis van het type van het gebruikte visum, noch van de geldigheidsduur ervan. De Raad schaaft zich achter de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in zoverre die voorhouden: *“Dat u niet op de hoogte gebracht werd van bovenstaande gegevens, kan echter moeilijk in overeenstemming gebracht worden met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Uit deze informatie blijkt immers dat er op internationale vluchten veelvuldige informatiecontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om meermaals grondig te worden ondervraagd omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig worden verhoord over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere verplichtingen hiermee verbonden. Gelet op dit grote risico kan aldus verwacht worden dat u meer details zou kunnen verstrekken over de door u gevolgde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting niet-EU-vreemdelingen aan een grondige controle te onderwerpen. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u niet het minste bewijs kon aanbrengen van uw beweemde reisroute. U kon bijvoorbeeld noch uw vliegtuigtickets noch uw bagagelabel neerleggen daar naar eigen zeggen uw smokkelaar deze documenten meenam (CGVS , p.9). Uw paspoort zou uw vriend in Zweden dan weer hebben weggegooid (CGVS, p.7). Het geheel van bovenstaande vaststellingen betreffende uw reis naar*

België ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u beweerde omstandigheden van uw vertrek en doen tevens het vermoeden reizen dat u uw paspoort met daarin eventuele andere visa en in- en uitreisstempels bewust heeft achtergehouden. Hierdoor wordt tevens uw algemene geloofwaardigheid verder ondergraven."

De Raad stelt ook vast dat de smokkelaar blijkbaar niet alle bewijzen van zijn reis en documenten meegenomen heeft, zoals verzoeker stelt in zijn verzoekschrift, daar verzoeker in Zweden nog in het bezit was van zijn paspoort, maar het daar samen met zijn identiteitskaart vernietigd heeft (Verklaring, stuk 10, nr. 21). Tijdens het gehoor verklaart verzoeker dat zijn vriend in Zweden zijn Nepalees paspoort en identiteitskaart weggegooid heeft (gehoor p. 6 en 7). De Raad is van oordeel dat deze vaststellingen de aannemelijkheid van het asielrelaas ondermijnen.

2.4. De verzoekende partij betwist daarnaast ook een aantal van de vastgestelde tegenstrijdigheden. Waar de bestreden beslissing het opmerkelijk vindt dat verzoeker zijn arrestatie niet exact herinnert, stelt de verzoekende partij dat hij nog erg jong was op het moment van de arrestatie. In 2004 was verzoeker 17 jaar. Dat dit ondertussen toch ook al 8-9 jaar geleden is.

De bestreden beslissing stelt voorts dat verzoeker een verschillend aantal dagen van opsluiting heeft vermeld. De verzoekende partij meent dat verzoeker op twee verschillende plaatsen en in twee verschillende gevangenissen werd vastgehouden. Dat hij de dagen niet precies kon bijhouden.

Wat de vaststelling van de commissaris-generaal betreft inzake verzoekers aanvankelijk gebrekkige kennis over het lot dat B.T. en B.S. beschoren was, en zijn latere verklaring dat deze personen in december 2004 vermoord werden, stelt verzoekende partij voorop dat verzoeker deze onduidelijkheid onmiddellijk tijdens het gehoor opgehelderd heeft. Dat hij de vraag niet goed had begrepen (gehoorverslag p. 16).

Tot slot stelt de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is en tegenstrijdig is dat verzoeker een citizenshipskaart en paspoort zou hebben kunnen aanvragen en verkrijgen terwijl er een arrestatiebevel zou zijn uitgevaardigd door de autoriteiten. Dat volgens de verzoekende partij de Maobadi enkel in verzoekers geboortedorp op zoek zijn naar hem. Dat het arrestatiebevel in het geboortedorp werd uitgevaardigd, maar dat de verschillende diensten van de dorpen en steden niet voldoende samenwerken in Nepal. Dat dit verklaart waarom verzoeker een paspoort en identiteitskaart kon verkrijgen.

De Raad meent dat tegenstrijdige verklaringen een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. Wat een verschil in precieze data betreft, meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan situeren.

Bovendien wijst de Raad er op dat de vragenlijst die ingevuld wordt bij de Dienst Vreemdelingen zaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij en er een summier samenvatting van is. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summier samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal.

De Raad is van oordeel dat wat het aantal dagen dat verzoeker vastgehouden werd in de gevangenissen, behoort tot de perifere details en niet als doorslaggevende bijzonderheid van het asielrelaas kan beschouwd worden. Hetzelfde geldt voor de datum van zijn arrestatie. De beweerde tegenstrijdigheden zijn overtollige motieven, die echter geen afbreuk doen aan de overige elementen die doen besluiten tot de niet-aannemelijkheid van het gehele asielrelaas.

De Raad kan de bestreden beslissing niet volgen waar deze het volgende stelt: *"Ik merk tevens op dat hoewel u aanvankelijk verklaarde dat u na de arrestatie van B. T. en B. S. niets meer van hen had vernomen, u naderhand stelde dat uw baas in december 2004 via Maobadi had vernomen dat zij vermoord waren (CGVS, p.15-17). En hoewel u verklaarde de Maobadi niet te kennen die via uw baas doodsb bedreigingen aan u uitten (CGVS, p.17-18) stel ik vast dat u op de Dienst Vreemdelingen zaken daarentegen verklaarde dat u door de familieleden van de vermoorde Maobadi met de dood werd bedreigd (Vragenlijst Dienst Vreemdelingen zaken, vraag 3.5). Na herhaaldelijke confrontatie met deze tegenstrijdigheid slaagde u er echter niet in deze op te helderen (CGVS, p.18-19)."*

Vooreerst wijst de Raad opnieuw op de voorzichtigheid die aan de dag moet worden gelegd bij de vergelijking tussen de summiere samenvatting uit de vragenlijst bij DVZ en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal. Uit de lezing van het gehoorverslag (p. 17-19) blijkt dat verzoeker stelde dat hij zeker wist dat deze personen vermoord werden. De baas van verzoeker wist op het moment dat de Maobadi hem bezochten niet wie deze mensen waren, maar deze personen zouden wel gezegd hebben dat B.T. en B.S. vermoord waren door verzoekers toedoen. Verzoeker vernam dat het de familieleden waren van de vermoorde Maobadi. Verzoeker wist ook dat de familieleden deel uitmaakten van de Maobadi (gehoorverslag p. 21). Wanneer verzoeker tijdens het gehoor en op DVZ verklaart dat deze familieleden hem bedreigden met de dood, impliceert dit bijgevolg ook dat verzoeker door de Maobadi met de dood werd bedreigd. Bij lezing van het geheel gehoor blijkt dat er op dit punt geen tegenstrijdigheid is in de verklaringen van de verzoeker.

De Raad merkt op dat de stijl van interviewen die gehanteerd werd tijdens het gehoor naar alle waarschijnlijkheid heeft bijgedragen tot deze vermeende tegenstrijdigheid. Uit het gehoorverslag blijkt ook dat verzoeker een aantal keer onderbroken werd bij het geven van een antwoord (gehoorverslag p. 5,6,12,18-19) waardoor het lijkt alsof hij eigenlijk niet altijd de kans kreeg om zijn antwoorden te verduidelijken. Ook de opmerkingen, gevoegd bij de eigen notities van het gehoor, van de raadsvrouw van verzoeker vermelden dat verzoeker een aantal keer afgebroken werd (stuk 6 van het administratief dossier). Een suggestieve aandringende bevraging lijkt *in casu* niet bijgedragen te hebben aan een effectieve feitenvinding, zoals blijkt uit p. 16 van het gehoorverslag waar verzoeker eerst stelt dat de betrokkenen verdwenen zijn, vervolgens nader bepaalt dat ze meegenomen werden en hij niets meer vernam, er vervolgens suggestief gevraagd wordt of verzoeker weet of ze vermoord werden en verzoeker stelt *"Hoogst waarschijnlijk wel"* en vervolgens aandringend gevraagd wordt *"Maar u weet dit niet zeker?"* en verzoeker uiteindelijk antwoord *"Jawel zeker dat zij vermoord zijn."* Nadien blijkt dat dit als een element van tegenstrijdige verklaringen gebruikt wordt. De Raad schaaft zich dan ook niet achter dit motief.

Tot slot stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de slechte samenwerking tussen de verschillende diensten in dorpen en steden in Nepal opwerpt om de tegenstrijdigheid tussen het verkrijgen van identiteits- en reisdocumenten enerzijds en het arrestatiebevel anderzijds, te verklaren. De verzoekende partij stelt dat de Maobadi enkel in verzoekers geboortedorp op zoek zijn naar hem. Dat het arrestatiebevel in het geboortedorp werd uitgevaardigd, maar dat de verschillende diensten van de dorpen en steden niet voldoende samenwerken in Nepal. Dat dit verklaart waarom verzoeker een paspoort en identiteitskaart kon verkrijgen.

De Raad meent dat dit niet overtuigt daar de bestreden beslissing terecht stelt: *"Als laatste verklaarde u dat u in juli-augustus 2009 via uw baas in India te weten kwam dat de Nepalese politie aan de Indiase politie om uw arrestatie hadden gevraagd, daar de Maobadi ondertussen aan de macht waren gekomen in Nepal (CGVS, p.19-20)."* Indien de Nepalese politie op instructie van de Maobadi contact zou opnemen met de Indische politie om verzoeker te laten arresteren overschrijdt dit duidelijk het lokale niveau.

Terecht stelt de bestreden beslissing: *"Ten slotte moet nog worden opgemerkt dat u van de door u aangehaalde problemen niet het minste begin van bewijs kon neerleggen (CGVS, p.6 en p.18). U beschikt immers over geen enkel document ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas."*

De Raad wijst erop dat het voorleggen van identiteitsdocumenten een essentieel element is in elke procedure. De verzoekende partij moet de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voorleggen. Het niet voorleggen van dergelijke documenten dient op aannemelijke wijze verklaard te worden. De verklaringen van de verzoekende partij in dit verband zijn niet eensluidend. De verzoekende partij toont ook niet aan dat hij ernstige en volhardende pogingen heeft ondernomen om alsnog identiteitsstukken voor te leggen. Het ontbreken van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie met betrekking tot verzoekers asielrelaas (RvS, nr. 162.658 van 25 september 2006).

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,

a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS